

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any I

SETMANARI POPULAR
INCA 31 JORIOL 1915

Núm. 31

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

NE PROTESTAM!

Amb totes les nostres forces i amb tota la nostra ànima protestam quantra el crim sacríleg que ha intentat cometre *un tal subjecte*, duit d'instints bestials i luxuriosa locura, olvidat per complet de lo que exigeixen els manaments de la llei de Deu i el respecte a la dignitat de les persones.

Inca tota n'ha protestat indignada del fet; i an aquesta protesta general devem també unir la nostra, expressant així els sentiments de la Redacció de «La Veu», que en aquest tristíssim cas, són idèntics an e's que abriguen dins son pit tots els bons inquirers.

I ara fassem d'això series reflexions i comentaris.

La moralitat de costums és a dins sa vida d'un poble, que vol passar per cult i progressiu, lo més sagrat i inviolable de tot, lo que amb més carinyo s'ha d'apreciar.

Creim que cap de nostros lectors siga capaç de negar-mos aquesta veritat.

La vida moral, idò, tè que esser sa base de tot poble, de tota societat. I per tant, els qui contra ella lluitin, els qui par que hagen fet vot d'impugnar-la, essent així que per la *posició social* que ocupen i per la que han ocupat, haurien d'obrar de distint modo, aquets—creim que an això tampoc heu negaràn nostros lectors—aquets han de arribar a ser per força els sers més despreciables i odiats del poble.

Perque no hi ha remei: ja pot haver-hi a una ciutat elements que's sacrificuin fins a s'heroisme, per semblar en ella gèrmens de moralitat i honradesa; ja n'hi pot haver de associacions de cultura i progrés: si ella aixampla els braços a sers esquinats que reporten a la seva vida una agonia lenta pero indubitable, sers *en mal hora a ella venguts*, que són pregoners i incitadors de ses passions més baixes de s'homo, aquesta ciutat, no veurà assegurada jamai sa vida moral, ni veurà exemples de recel o de perill les honorabilitats de ses consciencies...

Inca, per desgracia, n'està sufrint de *monstruos* tan abominables com són els escandalosos! Ella, fa temps ja, que ha hagut de tolerar certes glorioses (!) *homona-*

des, procedents del *meteix subjecte aludit*, que ja en té d'elles una corona, per cert, no molt brillant!

Per tant, ja se fa precís parlar clar i llampani. Han passat els temps en que poriem parlar *d'aquest subjecte* amb certs eufemismes. Ara ja no porem. La defensa dels nostros ideals: l'amor a sa religió i a nostra ciutat, la defensa de sa moral pública tant mal parada, els danys que aquestes *ferories* ocasionen a la nostra joventut, mos ho impedeixen.

Ara idò, porem verament afirmar que *tal subjecte* ha pujat ja tot s'escalafó des vici inundo. I aquestes imputacions i recriminacions que avui tenim es dever de dirigir *an aquest tal subjecte*, les tenim per tant justes i merescudes, que encara que sapiguem que sobre aquest fet determinat, que mos ha impulsat a protestar-lo amb totes ses forces, no hi haja més testimonis que els *meteixos verdugo i víctima* i Deu uostro Senyor que tot heu veu, a pesar de tot les apoiem amb el testimoni de sa mateixa persona ofesa, que p'el seu caràcter gaudeix de tanta fidedignitat, que ha bastat per convèncer a tot es poble, perque aquest coneix be els antecedents no massa dignes del *tal personatge*.

Be sabem noltros que els pocs amics i encubridors del desgraciat protagonista, no volguent encara deixar el seu paper, amb refinada pero vana astucia, utilisen certes armes tan roveïades i certs arguments tan botilencs com mal intencionats, que noltros mos considerariem rebaixats si intentàssem refutar-los; perque són fan magrets aquestes arguments, que sols sa seua anunciació ja causa es ridicul fins an els més beneit; pero que així-mateix serveixen per demostrar sa mala fe dels qui los empleen, no minvant en lo més mínim s'irrefutable veracitat del testimoni de s'ofesa.

I si p'el caràcter de catòlics de que mos honrà, se mos censuràs sa duresa que avui exteriorisam amb eixa protesta alegant-mos s'haver falfat a sa caritat, se tengui en compta que se caritat ben ordenada comensa per si mateix, i que quant un comensa per no amar son nom ni es seu avior; i que a pesar d'exercir *profesió delicada* a dins sa societat, no sab distingir-se dels simples irracionals, aquest no és acreador a una caritat, que no seria ja caritat, sino tolerancia, i permissió dels mals exemples i de sos de-

plorables efectes, que per prudencia hem tolerat ja fa massa anys...

Se fa precís, doncs a Inca, capturar sa corrent impia, que amb aquests mals exemples i escàndols, amanassa enfonsar-la, encara que aquesta corrent vengui de ses *altes esferes*.

Idees i actes de llibertinatge amanassen identificar-se amb idees i actes de vera llibertat, si no s'hi posa remei. Tal estat de coses no farà, sino, més que obrir a nostra estimada joventut, de pit an ample, ses portes dels presilis i cases de lenocini!...

Es ben trist haver-ho de dir! Però avui ja no importa que ningú se molesti en indagar perque una gran part de nostra joventut puja tan desequilibrada, de on procedeixen s'indiferencia i rebel·lia de son esperit; de quins bassiois van a replegar sa bacteria de que tenen infectada la seva ànima. Tots ho veim; tots ho llamentam: aquest desequilibrament, aquest excepcicisme, no s'origina més que dels mals exemples que la joventut reb de *qualcú*, an aquí ha vist encumbrat, escalant els *principals puestos* del poble, i que per tant tenia obligació estricta—mal que li pesi—de donar bon exemple de moralitat i bones costums.

Devem fer que no's repetesquen actes tan brutals com el de referencia, que encara que quedin impunes en el camp jurídic, no per això poren escapar-se d'esser castigats amb un correctiu que tots tenim a la mà; es de decantar-mos de tot tracte, de tota comunicació amb los qui les cometen.

Les persones de bé, que si mos unim encara som majoria, tenim es dret i es dever de netejar el poble de tot lo que el deshonra, de purificar nostros ambient de eixa atmosfera mal sana.

No parem idò, fins a veure conseguida en nostra ciutat, una seguredat tal, que puga garantir an els seus moradors, per pacífics i indefensos que es trobin, no siguen atacats ni ofesos, *ni p'el més pintat del món*, en los seus sentiments de religió, de moral i de dignitat.

I acabam repetint la nostra més enèrgica protesta contra actes de l'especi del de diumenge passat, a Inca realisats.

LA REDACCIÓ.

CANT D'AMOR

A la guerra se'n van, a la guerra,
los meus amors;
a la mort me duràn, si ells no tornen,
mos greus dolors.

Una a una he arrancades les cintes
del meu capell,
puix no vull agradar a cap home
com no sia ell.

He cobert ab bardices de murfra
los rosers meus,
que no vull qu'altres ulls se los miren
sinó los seus.

Ja no vest mos vestits d'alegría,
negres los port:
los que's riuen de mi, no comprenen
mon desconhort.

Los vehins que ma pena aconsolen
són molt estranys,
los que ploren y senten mes penes
són bons companys.

Mare meua, a n'el ball de la plaça
no hi vull anar;
aleshores la esglesia està oberta,
jo hi vull resar.

A passeig, ahont tots dos sempre anàvem
ab alegría,
a mai més m'hi veuràn tota sola
ni ab companyia.

¿Què'n faré d'aquell ram de violes
del meu jardí?
Si no puc a mon be regalarlo,
no fa per mi.

Dins l'hortet, ahont les flors jo sembrava
ja tot s'hi mor,
per que sols vull regar la esperança
de dins mon cor.

A la guerra se'n van, a la guerra,
los meus amors;
a la mort me duràn, si ells no tornen,
mos greus dolors.

***

Ja han vingut tots los joves del poble,
jo los he vists,
mes tornat, pel camí no cantaven,
han vingut trists,

per que un d'ells del benfet ja no gosa
de la claror,
mol bonichs té los ulls, mes no hi veuen,
¡oh gran dolor!

Entre tots sos companys caminava
descolorit,
es galan entre tots, minyonetes,
ben axerit.

Quan l'ha vist, ay, sa mare estimada,
crit espantós
ha donat, que semblava la Verge
de les dolors.

Dins sos braços estret lo tenia,
«fill meu» dient...

los seus ulls de plorar pareixien
tot un torrent.

Quan l'ha vist sa promesa, aleshores
ay, quin plorar!
l'ha mirat fit a fit en silenci,
sense alenar.

Y després s'hi ha acostada dient-li:
—Teus mos ull són,
que disposats estan sempre a guiarte
per tot lo món.

Espòs meu, si ho vols, ser de ma vida,
dónam la má,
lo Rector be'ns coneix y tot d'una
ens benehirá.

No'm faceu, mare meua, la caxa,
com deya ahir,
que vull viure per ell, com volia
per ell morir.—

Y ell, gojós, a nosaltres ens deya:
—No'm plenyèu, nó,
més m'hauria dolgut que'ls ulls, perdre
semblant amor!—

Victoria Peña.

REORGANITZACIÓ MUNICIPAL

EL DESGAVELL

Causa i alhora conseqüència d'aquells
vicis de molts funcionaris és el desgavell
del sistema, la desorganització de les ofi-
cines i serveis.

Els funcionaris dolents procuren fer du-
rar i creixer el desgavell, per eludir res-
ponsabilitats. Allí on hi ha organització, ço
és, jerarquia, divisió del treball, disciplina,
és possible fer efectiva la responsabilitat de
cada funcionari. Per això no la volen.

Per això hi ha funcionaris, alts i baixos,
més aviat d'alta categoria, que procuren di-
ficultar o desfer l'obra organitzadora que
puguin escometre o fer els regidors. Per
aixó hi han serveis tècnics centralitzats, de
fet, en un sol home, però sense editor res-
ponsable. Per aixó hi han expedients per
dsfectes greus, fins per defraudacions, dels
quals no en resulta ningú culpable, com
no sigui el darrer escriptor. Per aixó per-
duren certs directors ineptes o inútils. Per
aixó es produeix un enfarfec de personal
declarat intangible que ni per amortització
de places pot ser despedit. Per aixó els
pressupostos creixen cada dia en despeses
abusives de personal, malgrat reduir o su-
primir les de material. Per aixó la incapa-
citat de les altures, que costa mil·lions a la
ciutat i fins vides, és consentida i se li tole-
ren calculs improvitzats i canvis quotidians
de parer, i desconeixença absoluta de les
necessitats del respectiu còs. Per aixó hi ha
seccions o negociats que no es poden refiar
ni de un sol tènic, de vegades ni per les co-
ses més elementals. Per aixó és quasi de-
bades cercar la selecció enlloc.

D'aixó també vé l'expedienteig. Una bu-
rogracia desorganitzada deriva cap a l'ex-
pedienteig inútil les seves activitats no

esmerçades. L'expedienteig delata incapa-
citat o galvana. Es la esperança dilatoria
dels mals funcionaris. Per veure de no fer,
per estalviar-se el grop, la tasca normal, la
defugen, retrassant-la, perllongant-la. La
oficina, incapaç de resoldre un expedient,
l'eternisa. En semblant estat tot esdevé
materia d'expedient. La qüestió és passar
el temps sense fer res positiu, semblant, si
de cas, que es fa.

JULI.

SOR CÁNDIDA DE LA VIDA INTERIOR

Son las ocho de la mañana, y la casa del
recaudador, con sus postigos hermética-
mente cerrados, duerme perezosamente en
la niebla de plata que brota de los prados.

La señora está todavía acostada, y reclin-
ando la cabeza en la almohada, sigue con
ojo distraído los ziz zac de una mosca en el
techo.

—¿Que tomaré para desayunarme, cho-
colate ó café?

De repente lanza un débil grito: ¡Ay!

Un puño brusco empuja la puerta, y su
marido, un quídam largo, seco y amarillo,
entra en el cuarto como una tromba.

—¡Qué bruto eres, Ernesto!—suspira la
señora reconociendo á su marido...—Por
tu causa me parece que se me salta el co-
razón del pecho.

Pero Ernesto no oye nada, nada... Con
un legajo de papeles en la mano da la
vuelta al cuarto... ¡Buena es ésta, buena!

**

—¿Qué es lo que es bueno?—pregunta
entonces la señora, sentándose, muerta de
curiosidad.

—¡Es bueno, y ricamente bueno!

—¿Pero qué es? Me pones nerviosa...

—¡Oye!

Y plantándose en medio del cuarto, con
las piernas abiertas en la actitud del coloso
de Rodas, despliega una pobre hoja de pa-
pel cuadrículado y lee:

«Casa del Carmelo.

31 Marzo 189...

Señor recaudador:

Escribo á usted bajo el peso de un gran
sentimiento de tristeza.

Al rechazar por dos veces el pago del
impuesto de recargo hemos obedecido á la
clara voz de nuestra conciencia cristiana y
religiosa.

Hoy, como consecuencia de circunstan-
cias externas cuya enumeración resultaría
demasiado larga, esa voz se deja oír de un
modo más dudoso, y como ante todo tene-
mos sed de paz, de esa paz *quae comperat
omnem sensum...*»

—¿Cómo?

—Está en latín!

—Tradúcelo.

—¡Oh! Se me enturbia el cristalino... La
substancia está al final. (Continúa.)

«Le anuncio que puede hacer efectiva
contra nuestro economato la suma de
13.487 francos 19 céntimos, reclamada por
usted, á más de los impuestos ordinarios

por abonos, derecho y contraderecho.

Le suplico, señor recaudador, que acepte la seguridad de mi religiosa adhesión en Nuestro Señor.

SOR CÁNDIDA DE LA VIDA INTERIOR,
Madre Superiora »

Y el recaudador da otra vuelta por la habitación bosquejando el vuelo de una paloma.

—Por un día, ni más ni menos que por un día, 14.000 francos... beneficios á prorateo para Bibi, y en último término una nota soberbia en el Ministerio.

¡Piénsalo bien, Carolina!... Obligar á pagar á los frailes es ya duro, aunque pagan apretándoles las clavijas, en tanto que á las monjas... ¡Vaya, que lograrlo le vale á uno una reputación! ¡A las monjas!

Si tú hubieras entrado en un convento jamás te habría podido sacar un ochavo... ¡Es verdad que!... En fin, voy á matar el tiempo que falta para decir ¡está bien! a esa Cándida de la Vida interior.

—¡Olimpia!

—¡Señorito!

—Agua caliente... ¡A escape!

**

De pie ante su espejo, el recaudador se afeita á la carrera.

Pero por lo mismo que lo hace á escape... ¡zás! un ojal... ¡Cochina navaja!... Carolina, acércame un poco de tafetán... ¡Atiza! Otra cortadura... ¡Cristo, una tercera!... ¡Carolina!

—¡Pero no corras tanto!...

—Piensa en que son 14.000 francos!... ¡No te parece mentira que esa monja me vaya á pagar 14.000 francos!... Vaya una navaja... ¡Corta como un palo!

Luego se lava tempestuosamente Ernesto. ¡El cuello!... ¡los puños!... prepárame los gemelos... la corbata... ¡No, esa no!... La de los domingos... ¡Es un vencedor al que estás vistiendo, querida!

—Afortunadamente no lo hago todas las mañanas.

Pero Ernesto no oye nada. Cinchado en su lindo gabán oscuro, con los bigotes engomados, se pone soñadoramente sus guantes manteca fría, dibuja en los labios una alegre sonrisa... ¡Abrochamelos, borreguita! Te dispenso el último botón... Con que ¡hasta luego!

Y tiende el aguinaldo de su barba á su legítima, todavía completamente aturdida.

**

La más linda mañana de primavera que pueda soñarse.

Por el camino solitario, y que canta bajo sus pies, el recaudador va ligero como un pájaro y apretando contra el sobaco su carpeta de tafílete negro.

Por dondequiera flota la niebla en largos girones perezosos, estriados de flechas de oro. Tras la cortina de los álamos distínguese á quinientos metros el campanario de ladrillos rojos del convento, que brillan alegremente en la naciente mañana.

De toda esta naturaleza se desprende una

impresión muy dulce, la profunda calma, la intensa suavidad de reposo de las cosas adquieren con la ausencia del hombre.

Por todas partes, alrededor del camino, los pájaros cantan, los insectos zumban en la hierba empapada de rocío, y por el campo entero se extiende ese largo, ese inmenso murmullo que parece las gracias que parece las gracias que da la naturaleza al Creador.

El recaudador se siente invadido por la dicha... ¡De buena gana encendería un cigarro!... No, olería á tabaco, y deseo ser cortés, delicado, francés, con todas esas religiosas. ¡Después de todo, si Deblie se ha puesto su sombrero de copa para asaltar los obstáculos que han hecho correr el mate del dinero, lo menos que puede hacer es guardar así las conveniencias!

**

—Perdón, Hermana, pero quisiera hablar á su Reverenda Madre Cándida de la Vida interior.

—¡Señor no conozco á ninguna Hermana que se llame así!

Entonces, todo sonriente y para abreviar, el recaudador abre su cartera, y con la punta de los guantes muestrale la carta:

—El asunto que me trae es el impuesto de abono—dice muy untuoso.

La Hermana profesa, muy intrigada, sujeta fuertemente sus gafas bajo su cofia, y á medida que lee se agrandan sus ojos, sacudiendo su anciana cabeza con enérgicas negativas.

—¡Pero, señor, esto es una impostura!

—¿Eh?

—Nosotras nos negamos en absoluto á pagar, en absoluto.

—Pero...

—No hay pero que valga... Esto es una broma pesada... ¡Usted es el que podría llamarse Cándido! Por de contado... ¿No son hoy los Inocentes?

El recaudador entonces, atónito, aterrado, fuera de sí, resume la situación en una palabra tan cruda, que la vieja Hermana cierra precipitadamente el ventanillo, santiaguándose tres veces.

PIERRE L'ERMITE.

DISTINCIÓN AL PAPA

El premio de la Paz, como se le llama vulgarmente, ha sido ofrecido este año á S. S. Benedicto XV, como el mejor merecedor de él ya que sus obras y sus oraciones están encaminadas á lograr ese bien incalculable que se ha desterrado de casi toda Europa.

Es el premio del famoso Nobel, en la parte destinada a quien mayores méritos alcance laborando por la paz del mundo. El Parlamento de Suecia lo ha concedido este año al augusto Vicario de Cristo en la tierra.

El Santo Padre ha aceptado el importante premio para repartirlo entre los heridos de todas las Naciones beligerantes.

El Vicario de Cristo ha dado con esto una nueva prueba de su caridad y de lo mucho que trabaja por la paz en esta guerra que aniquila casi toda la Europa.

DEFENSAS CONTRA LOS SUBMARINOS

Los submarinos y los aeroplanos han revolucionado, por completo, la guerra naval. Ninguna flota puede sustraerse a la exploración de los aeronaves, ni deja de temer el ataque de los submarinos.

Los diversos procedimientos de defensa empleados contra ese nuevo y temible enemigo del acorazado, están descritos de mano maestra por el ilustrado marino y profesor de la Escuela de Aplicación de San Fernando, don Juan Cervera Valderrama, en el N.º 82 de la revista *IBÉRICA*.

De no menor interés y candente actualidad es el 2.º artículo de la serie *La Ciencia Química y los progresos industriales*, que en la misma revista publica el sabio P. Victoria. El de esta semana trata de la química en Alemania.

Ecos de Ca-nostra

DE POLÍTICA.—D. Pere Balle ha renunciat de Bal'le de la Ciutat per motius de salut. A títol d'informació anam exposar lo que sabem del asunto.

Varies vegades el Governador de la Provincia havia exigit a D. Pere Balle, com s'havia fet en sos bal'les de R. O., que fes manifestacions polítiques sobre la seva significació personal. Aquest, sempre contestava que ell no era més que un bal'le administratiu i que lo que li interesava era el bé del poble i res més. Així anava passant el temps i allà a on tots els bal'les de Mallorca s'havien declarats partidaris del govern, el d'Inca quedava amb una actitud indefinida, fins an el punt que un dia el Governador li digué a una reunió: *A V. no le quiero hablar de política por delicadeza*. A lo que contestà el Sr. Balle: *Se lo agradezco*.

Pareix que aquesta setmana el Sr. Governador insistí en lo mateix i el Sr. Balle, sense encara fer manifestacions polítiques, ha presentada la dimissió de la Alcaldia, fundant-se amb motius de salut.

Tot seguit s'ha rebut el nomenament de Bal'le de R. O. per D. Antoni Amer.

En una visita que li hem feta, mos ha mostrada una carta del Sr. Governador, en que li feia saber la resolució de encarregar-li la vara i que sense esperar el seu beneplàcit se comunicava a Madrid pel seu nomenament.

Mos ha dit el Sr. Amer, que tractava de defugir del càrreg, pero que no li és estat possible per les actuacions ja fetes, i que acceptava l'Alcaldia come conservador.

No puc fer manifestacions per haver entrat demunt les festes dels Patrons i no haver-me fet càrreg de prop dels asuntos del Municipi; pero si que se pot comptar amb mi per les campanyes de moralitat.

PER CONEIXAMENT DE TOTS.—Amb motiu dels fets comentats aquets dies a Inca, el Superiors eglesiàstics, obligats a mi-

rar pel bon nom de les religioses i a llevar-les dels perills, han disposat que ni les Monges de St. Vicens de Paül ni les Monges franciscanes, puguen servir als malalts visitats pe metge D. Francesc Llabrés.

PAPERINS.—A la plaça de toros durant la *becerrada*, i pels establiments i carrers d'Inca durant la revetla de la Festa major, s'han escampat força de paperins amb distintes inscripcions. An els que han arribat a nostres mans hem pogut recullir les següents:

Vete, corruptor de innocencias.—Vete deshonorra de tu clase.—Vete infamia de tu partido.—Vete, condenador de almas—Vivan las Virgenes de la caridad!—Viva la pureza de costumbres.—Nos avergonzamos que en tus venas circule sangre inquera.—Vivan los Patronos de Inca!

Sobre aquests paperins s'han fets molts de comentaris, constituint sense voler el número principal de la festa dels Patrons, i per l'entusiasta acullida que han tengut, pués no pocs en duien de posats an els capells i la salapa del jac, se considera com una protecta contra determinada persona.

FESTA PATRONAL.—En la solemni-dat acostumada se celebrá, ahir, la festa dels Sants Patrons, Abdon i Sennen.

A les Completes feia la capa el M. I. Mn. Juan Quetglas, Canonge, a l'Ofici celebrà el M. I. Mn. Nadal Garau Canonge Doctoral, assistit del prevere per Mossen Antoni Palou i de Ministres per Mn. Andreu Jaume y Mn. Guillem Pujades.

A l'ofertori cantà les glories dels sants Patrons el M. I. Mn. Mateu Garau, Canonge Penitencier.

El festival cívic consistí en ball de revetla, corregudes i música que tocaren a cadafals: la banda Municipal i la del Sr. Rotger.

El dissapte, o sia el dijous, una empresa particular, a la plaça de toros donà una cursa de vadells amb aficionats d'Inca i de Palma que presidi el Bal'le D. Antoni Amer.

El aficionats feren s'obligació per queda be i divertiren prou la gent que se'n anava contenta.

La gent no s'és mostrada gens fallona que la festa d'anguany fos mes senzilla amb tal de fer economies al Municipi.

PROTESTAS.—Mos han dit que nostro amic, D. Antoni Rotger, procurador, ha encapsalades dues protestes que s'estàn umplint-se de firmes.

FESTA DE CARRER.—Els dies 3 i 4 del mes d'agost, per les barriades de la Iglesia de Sant Domingo, se farà festa de carrer havent-hi ball a l'estil del País, corregudes, música i focs artificials.

REPARTIMENS DE PREMIS.— Diumenge passat el Sr. Ecònom regalà moltitut de llibres, estampes i prendes de vestir an els nins que'ls diumenges acudexen a l'ensenyança de la doctrina cristiana.

!Artríficos! Cuando querais convenceros de la excelencia de la «Piperazina Dr Grau» en los casos de reuma, arenillas, mal de piedra, ciática, gota, cólicos nefríticos, neuralgias etc. preguntad á cuantos ha curado. Es el mejor disolvente del ácido úrico.

Per falta de lloc dexam de publicar un article, comensament d'una serie, titulada *Dignificación de la Medicina*, degut a la ploma del Metge D. Sebastià Amengual.

MERCAT D'INCA

Preus que rétgiren a nostro mercat

Bessó	a	101'00	el quintá
Blat	a	21'50	la cortera.
Xexa	a	00'00	id.
Sivada	a	08'50	id.
Id. forastera	a	08'00	id.
Ordi	a	09'00	id.
id. foraster	a	08'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	19'00	id.
id. per bestia	a	18'50	id.
Blat de les Indies	a	17'00	id.
Favols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Sitrons	a	30'00	id.
Garroves	a	06'00	

NOSTROS AMICS DIFUNTS

Ha mort Madò Geronia Durán Senllina, germana única i fiola de Mestre Miquel Durán, propietari de *La Veu d'Inca*, a l'edat de 37 anys, dexant en lo millor desconsol dos fillets i a son Espòs l'Amon Miquel Bal'le i demés familia.

Feia una mesada que tenia ses febres que se presentaren amb caràcter zenzill, mes li sobrevengué una complicació que la se n'ha duita casi repentinament, donant-li

lloc per rebre els Sacraments per viàtic.

Na Geroni era molt plantosa, bona atlota i estimadissima dels qui la tractaven.

Participau de l'angunia que afligeix an aquestes hores la seva familia.—R. I. P.

CULTOS RELIGIOSOS

En obsequi de Sant Domingo se celebran a la Iglesia del meteix nom els següents actes:

Dia 3, entrada de fosca, Completes solemnes.

Dia 4, a les 9 i mitja, Tercia cantada Ofici Major amb sermó per el distingit orador sagrat Mossen Juan Roig de Sta. Margalida.

A San Francesc festa de N.^a Sr.^a del Angels pel Jubileu de la Porciúncula.

Dia 1er. d'agost, entrada de fosca, Completes solemnes.

Dia 2, a les 9 i mitja Missa amb sermó per Mn. Sebastià Llabrés.

A les 3 del capvespre vespres i completes.

Entrada de fosca, Corona, exposament de nostro-Amo, Plática, rogatives per la Pau i reserva amb processó per dins l'iglesia.

VENALS

Una peça de terra, plena d'arbres, d'unes 4 corterades anomenada CAN GUINEU situada an el camí de Lloseta, propietat de l'amo'n Joan Ferrer (de May Nou) de Consey.

Una cadena de ferro i caxon de giny, en molt bon estat, que han servit per treure aigo a una cini.

An aquesta imprenta s'en darà més claricies.

BREVE

Cartilla Civico-Moral

POR EL

M. I. Sr. D. Nadal Girau y Estrany
Canónigo Doctoral de la S. I. C. B. de Mallorca

PRECIO

Un ejemplar encuadernado 0'40 ptas.

De venta en la Libreria La Bona Causa, Murta, 5. —Inca.

Tip. Durán.—Inca.

PLANCHADO

ALEMÁN

Se lavan y planchan **Cuellos, Puños y Camisas.** Preferimos se entreguen la prendas sucias o sea sin lavar.

Precios | Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.
Puños id, id. a 10 céntimos par.

Camisas de 20 a 40 céntimos según forma

Sucursal en Inca = Sastrería y Camsería de **FLORENCIO PRAT** = Mayor 6, 8, 10 = P. del Sol, 1 y 2.